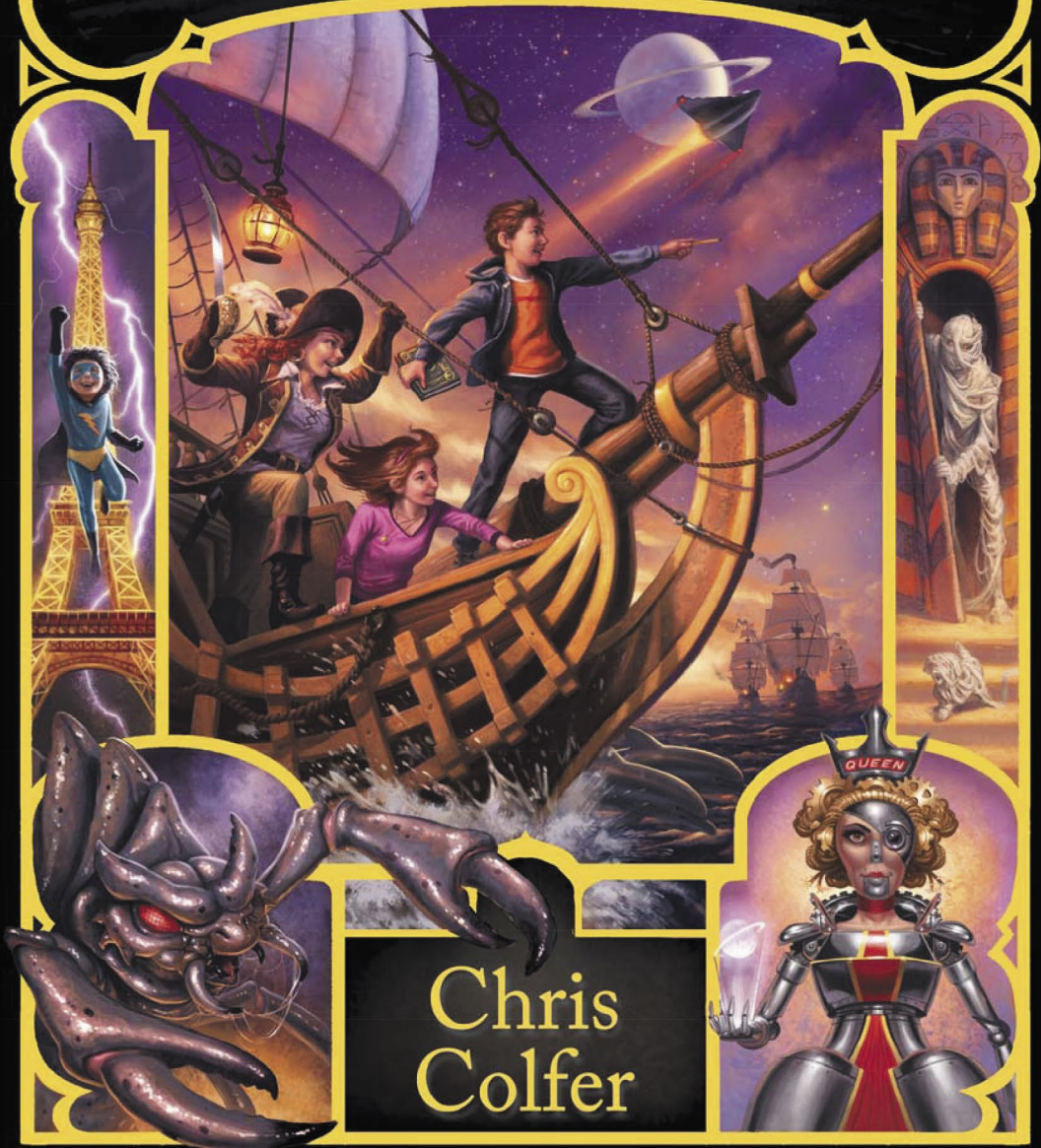

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

AUTOROVA ODYSEA

Krajina príbehov 5

Autorova odysea

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Chris Colfer

Krajina príbehov 5 – Autorova odysea – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Krajina príbehov

AUTOROVA ODYSEA

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

Copyright © 2016 by Christopher Colfer
Jacket and interior art copyright © 2016 by Brandon Dorman
Slovenské vydanie © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019
Translation © Marína Gálisová, 2019

ISBN 978-80-566-0992-7

*Venujem Willovi za to,
že ho počas písania môžem otravovať
interaktívnymi hrami typu:
Ako sa to píše? Čo je vtipnejšie?
Pochopil by toto desaťročný čitateľ?
Vďaka, si moja tajná zbraň.*

„Spisovatel' je celý svet uväznený v jednej bytosti.“

Victor Hugo

PROLÓG

OBLÚBENÝ ŽIAK

Školský okrsok v mestečku Willow Crest neľutoval nijaké výdavky, keď odprevádzal do dôchodku obľúbenú riaditeľku školy. Spoločenskú sálu vyzdobili tak elegantne, že tam nezostalo ani stopy po dôchodcovskom bingu z predchádzajúceho večera. Na stoloch žiarili čipkované obrusy, zdobili ich naranžované kvety a dokonca aj sviečky – na baterky. Pozlátené tanieri a strieborné príbory čakali na každého hosta, aj keď nie každý hosť vedel, čo si s toľkými nožmi a vidličkami počať.

Učitelia, poradcovia, školníci, školské kuchárky aj bývalí študenti sa prišli húfne rozlúčiť s riaditeľkou a zaželať jej príjemnú jeseň života. Popravde to bola jedna z najsnobskejších akcií, na

akých sa kedy zúčastnili. No keď sa žena, na ktorej počesť rozlúčku zorganizovali, poobzerala po tvárach hostí, pripadala si skôr ako na pohrebe.

Čerstvo vymenovaný predseda školského okrsku poklopkal lyžičkou po pohári so šampanským a všetko stíchlo.

„Smiem vás poprosiť o pozornosť?“ povedal do mikrofónu. „Všetkým prajem dobrý večer, som doktor Brian Mitchell. Ako už viete, zišli sme sa tu, aby sme vzdali hold jednej z najlepších pedagogičiek, aké náš okrsk mal tú česť zamestnávať. Pani Evelyn Petersovej!“

Nasledoval srdečný potlesk a na pani Petersovú okamžite zasvietil reflektor – sedela hneď vedľa doktora Mitchella. Usmiala sa, zamávala prítomným, no v duchu ľutovala, že sa sem vôbec dala dotiahnuť. Odjakživa bola v rozpakoch pri lichotení a chválach, najmä od kolegov, a dnes večer ich mala pred sebou určite dosť.

„Poprosili ma, aby som o pani Petersovej povedal pár slov, a to nie je maličkosť,“ pokračoval Mitchell. „Je totiž úplne jedno, čo poviem – namiesto toho, aby si moju chválu vzala k srdcu, bude v mojom prejave hľadať štylistické chyby.“

Hostia sa zasmiali a pani Petersová skryla chichot do obrúska. Každý, kto ju poznal, vedel, že predseda hovorí pravdu.

„Je ľahké povedať, že niekto svoju prácu vykonáva dobre. Ale Evelyn Petersová je niečo viac – je to úžasná učiteľka,“ vyhlásil Mitchell. „Pred takmer tromi desaťročiami, dávno predtým, než sa stala riaditeľkou školy, sedel som v šiestej triede na základnej škole ako jej žiak. Kým som ju spoznal, prežíval som ťažké detstvo. Už ako desaťročný som mal oboch rodičov vo väzení a putoval som od jedných pestúnov k druhým. Keď som prišiel do triedy pani Petersovej, sotva som vedel čítať. A čo bolo potom? Na konci školského roka som čítal diela Dickensa a Melvilla. Vďaka nej!“

Hostia zatlieskali a pani Petersovú obľial rumenec. Musela uznať, že veľa z týchto ľudí prežilo – alebo videlo zblízka – veľmi podobný príbeh.

„Spočiatku sme spolu nevychádzali najlepšie,“ pokýval hlavou Mitchell. „Bola totiž prísna, oveľa prísnejšia než iní. Dávala mi domáce úlohy navyše, nútila ma zostávať po škole a čítať pred ňou nahlas. Raz už som toho mal plné zuby a vyhrážal som sa jej, že ak s tým ‚mimoriadnym prístupom‘ neprestane, postriekam jej dom farebnými sprejmi. Na druhý deň mi dala do ruky sprejovú farbu, kartičku so svojou adresou a povedala: ‚Napíš tam, čo chceš, len nech je to gramaticky správne.‘“

Sálou otriasla salva smiechu. Hostia pozerali na pani Petersovú, či je to pravda, a ona ostýchavo prikyvovala.

„Pani Petersová ma naučila oveľa viac, než iba čítať,“ rozčítal sa Mitchell – už sa mu lámal hlas. „Naučila ma, aký dôležitý je súcit a trpezlivosť. Bola to jediná učiteľka, ktorej záležalo rovnako na mne, ako na mojich známkach. Pomohla mi, aby som sa začal z nových poznatkov tešiť – a inšpirovala ma, aby som sa stal učiteľom. S veľkou ľútosťou sme prijali skutočnosť, že odchádza do dôchodku. A všetci vieme, že keby namiesto toho požiadala o miesto okrskovej predsedníčky, nikdy by som sa na ten post nebol dostal ja.“

Pani Petersová si poutierala okuliare, aby zamaskovala, že jej do očí vbehli slzy. Nebyť tohto stretnutia, azda by si ani neuvedomila, ako hlboko ovplyvnila množstvo mladých ľudí.

„Teraz si, prosím, pripime na jej zdravie,“ vyzval všetkých Mitchell a zdvihol pohár. „Pripíjam Evelyn Petersovej a ďakujem jej, že nás všetkých učila. Budete nám v školskom okrsku vo Willow Creste veľmi chýbať.“

Všetci v miestnosti pozdvihli poháre a pripili na počesť Evelyn Petersovej. Keď doznelo cinkanie skla, pani Petersová si vzala mikrofón a opätovala prípitok.

„Ak máte ešte chvíľku trpezlivosť, poviem vám tiež pár slov,“ odkašlala si. „Aj môj nebohý manžel bol učiteľ a dal mi najlepšiu radu, akú môže dať jeden pedagóg druhému. Teraz by som ju chcela posunúť vám – pre prípad, že by som na to už neskôr nemala príležitosť.“

Všetci boli odrazu samé ucho – najmä učitelia.

„My, ktorí vyučujeme, by sme nemali formovať žiakov tak, aby z nich boli ľudia podľa našich priání. Formujme ich, aby z nich vyrástli ľudia, akými sa túžia stať. Pamätajte, že povzbudenie, ktoré poskytujeme deťom, je možno to jediné, aké kedy počujú – preto ním nešetríte. Po dvadsiatich piatich rokoch vyučovania a krátkom období na riaditeľskej stoličke vás totiž môžem ubezpečiť, že môj manžel mal absolútnu pravdu. A keďže už nič lepšie ako toto vás naučiť neviem, naposledy vám poviem: je koniec hodiny.“

Záver jej prejavu všetci odmenili potleskom postojačky. Po chvíli aplauzu už pani Petersová gestami prosila hostí, aby sa posadili, ale oni tleskali a jasali ešte hlasnejšie. Svetlá sa stlmili, spod stropu sa spustila obrazovka. Pán Mitchell aj pani Petersová si znovu sadli a pozerali, ako sa na displeji premietajú skupinové fotografie tried, ktoré učila: začalo sa to prvými šiestakmi spred takmer tridsiatich rokov. Bývalí študenti, ktorí sedeli v miestnosti, sa smiali na tom, ako vyzerali v jedenástich či dvanástich rokoch, na nemoderných účesoch a oblečení. A každý si všimol, že pani Petersová sa za tie desaťročia takmer nezmenila. Na každom zábere mala úplne rovnaké vlasy, okuliare aj kvetované šaty. Ako by čas nechal pani Petersovú nedotknutú a prúdil iba okolo nej.

Fotografie ju dojali ešte viac než prejav pána Mitchella. Mala pocit, akoby jej pred očami preletel celý rodinný album. Pamätala si totiž meno každej tváre, ktorú zazrela. Väčšinu žiakov stále osobne poznala alebo o nich aspoň vedela, ale bolo tam aj pár jednotlivcov, s ktorými úplne stratila kontakt. Zabolelo ju, že

kedysi k nim mala tak blízko, ale teraz, keď sú dospelí, akoby zmizli z jej života.

Nikdy nemala vlastné deti, jej žiaci boli jej srdcu najmilší. Len dúfala, že sú dnes všetci šťastní a zdraví, nech už sú kdekoľvek. A odkedy im nemohla dávať láskyplné rady zblízka, aspoň dúfala, že im ich poskytne niekto iný.

„Evelyn?“ šepol Brian Mitchell.

Pani Petersová sa mykla – ťažko si zvykala, že ju bývalý žiak volá krstným menom, hoci je to aj predseda školského okrsku.

„Áno?“ spýtala sa.

„Mali ste niekedy medzi žiakmi oblúbenca? Alebo oblúbenkyňu?“ položartom sa spýtal. „Viem, že učiteľ by mal byť objektívny, ale predsa len, zapamätali ste si nejaké mimoriadne dieťa? Teda, samozrejme, okrem mňa...“

Pani Petersovej taká otázka dosiaľ nikdy nezišla na um. Jej rukami prešlo vyše päťsto žiakov a každého si pamätala z iných dôvodov, ale vybrať si medzi nimi jednu či jedného? To pre ňu skrátka nikdy nebola priorita.

„Isteže mi niektorí sadli viac než iní,“ usmiala sa, „ale oblúbencov som nemala. To by som ich totiž musela posudzovať, a ja sa nazdávam, že posudzovať dieťa je, ako kritizovať nedokončené umelecké dielo. Každé dieťa vstupuje do triedy s vlastnými prekážkami, ktoré musí prekonať – a týkajú sa učenia alebo správania. Učiteľ má tieto ťažkosti objaviť a pomôcť deťom, aby ich zvládli. Ale nikdy nesmie nikoho ponižovať.“

Brian Mitchell o tom doteraz takto neuvažoval. Ešte aj ako dospelý zistil, že o pani Petersovej nevie všetko.

„Fíha, som síce šéf okrsku, ale tuším som stále vaším žiačikom,“ poznamenal.

„Ach jaj,“ zasmiala sa pani Petersová. „V škole života sme žiakmi všetci a navždy.“

Hoci na otázku o obľúbencoch dala diplomatickú odpoveď, o chvíľu si uvedomila, že asi nebola úplne výstižná. Na displeji sa totiž zjavila fotka jej posledných šiestakov, ktorých učila pred tromi rokmi. Obzerala si tváre bývalých žiakov a zastala pri dvadsiatročných dvojčatách – Alex a Connerovi Baileyovcoch.

Alex mala vo vlasoch ružovú stužku a pri srdci si držala knihy. Usmievala sa od ucha k uchu, pretože bola v škole, kam chodila nesmierne rada. Zato jej brat mal ospalé oči a pootvorené ústa. Vyzeral, akoby sa práve prebudil z driemot a netušil, že ho pri tom fotia.

Pani Petersová sa zasmiala – vyzerali presne tak, ako si ich pamätala, a práve ten obrázok jej pripomenul, ako jej tí dvaja chýbajú.

Baileyovci neočakávane odišli zo školy krátko predtým, ako sa s nimi pani Petersová stihla rozlúčiť. Alex sa uprostred siedmeho ročníka odsťahovala k starkej do Vermontu a počas ďalšieho školského roka za ňou odišiel aj Conner. Hoci ich mama zostala bývať vo Willow Creste, pani Petersovú ubezpečovala, že deťom je u starkej najlepšie.

Ak si to pani Petersová správne pamätala, tak Alex prestúpila do výberovej školy pre mimoriadne nadané deti. Prečo tam však vzali aj Connera? To bola pre pani Petersovú stále záhada.

Rok pred presťahovaním Conner vyparatil niečo neuveriteľné: počas školského výletu v Európe jednoducho utiekol. A nie sám, ale so spolužiačkou Bree Campbellovou. Takýto výčin nebol ani pre jedného z nich typický, dovedy mali zo správania dobrú známku. Keby bol Conner zostal v škole, ktorú viedla pani Petersová, nevyhol by sa trestu – ktorý si zlizla Bree. Lenže pani Petersová si nemyslela, že by bol až taký prísny, aby to stálo za presťahovanie sa do Vermontu.

Celá situácia ju doteraz trápila a pripadala jej dosť podozrivá. Conner len krátko predtým objavil v sebe spisovateľský talent

a úplne po prvý raz v škole v niečom vynikal. Nech už bol teraz kdekoľvek, bývalá riaditeľka len dúfala, že si našiel niekoho, kto ho povzbudí a posunie ďalej. Nič na svete ju tak nerozčuľovalo, ako keď žiak premárnil svoje nadanie.

Séria fotografií zhasla, na stoly priniesli dezert. Odznelo ešte zo desať lichotivých prejavov od bývalých kolegov a žiakov a večer sa pomaly chýlil ku koncu.

Pani Petersová si do auta naložila ďakovné kartičky a za náruč kvetov. Tešila sa na pokojný večer v tichu domova, po toľkých citových výlevoch si potrebovala vydýchnuť. Cestou domov sa nevedomky vybrala popri základnej škole – a tam dupla na brzdy. Školská budova jej pripomenula, že musí absolvovať ešte jednu rozlúčku.

Pohrabala sa vo svojej veľkej kabelke a našla v nej kľúč od svojej šiestackej triedy. Našťastie doteraz nezmenili zámky a do šiestej bé sa dostala bez ťažkostí. Očakávala vlnu nostalgie, ale napokon to dopadlo inak – triedu nespoznávala.

Lavice neboli v radoch, ale v skupinkách. Police, kedysi plné slovníkov a encyklopédií, dnes obsadili notebooky a tablety. Plagáty svetovo uznávaných spisovateľov a vedcov vystriedali fotografie celebrit s obľúbenými knihami – a pani Petersová si nebola istá, či tie knihy dotyčné hviezdy šoubiznisu vôbec čítali.

Mala pocit ako herečka, ktorá vstúpi na cudzie javisko. Nevedela vlastným očiam – všetko sa za taký krátky čas zmenilo! Ako-by tu nikdy neučila! Niečo jej hovoril iba učiteľský stôl, stále na tom istom mieste, kde stál dvadsaťpäť rokov ten jej. Sadla si zaň a trochu dojato, trochu trpkosť sa obzerala.

Dúfala, že nové zariadenie nenaznačuje nič vážnejšie ako to, že nová učiteľka má iný vkus. Dúfala, že v tejto triede sa stále odovzdávajú jej hodnoty a zásady. Dúfala, že moderné technológie v učení pomáhajú, a nie naopak. A predovšetkým dúfala, že novej učiteľke na deťoch záleží tak, ako na nich záležalo jej.

Kým sa stihla ponoriť do depresie, pripomenula si, že by zrejme mala horší pocit, keby tu neobjavila nijakú zmenu. Napokon, aj vďaka učiteľkám, ako je ona, sa súčasná generácia môže tak hladko zvítať s budúcnosťou.

A presne tak ako všetci pedagógovia pred ňou aj ona teraz mohla urobiť jediné: odovzdať žezlo ďalším. Len nečakala, že lúčenie bude také náročné.

„Zbohom, trieda,“ zašepkala. „Bude mi chýbať to, čo som tu vyučovala, ale najviac mi bude ľúto za tým, čo som sa tu naučila.“

Keď už vstala od stola, že odíde, po triede zadul zvláštny vietor. Z políc zlietlo pár papierov, uprostred miestnosti sa z nich vytvorilo miniatúrne tornádo. Tmu presvetlil blesk, ako keby sa na strope rozpútala búrka, a pani Petersová od ľaku skočila pod stôl.

Opatrne odtiaľ vykukla a zbadala dva páry nôh – objavili sa z ničoho nič! Jedny obuté v teniskách, druhé v ligotavých črievičkách.

„Fíha, vyzerá to tu inak, ako keď sme boli šiestaci,“ ozval sa známy hlas mladého muža. „Človeče, prečo teraz môžu mať v škole počítače? Nám to zakazovali! Keby sme ich mohli mať aj vtedy, asi by som nebol na hodinách stále zaspával.“

„Nuž, nová doba,“ odpovedal mu druhý známy hlas – patrilo mladej žene. „Onedlho sa asi úplne prestanú stavať školy. Každé dieťa pripoja k nejakému zariadeniu a budú ho učiť doma. Vieš si predstaviť niečo horšie?“

„Uf, radšej riešme tie krízy, ktoré sú už tu,“ zamrmlal mladý muž. „Ty prehľadaj stoly s počítačmi, ja sa pozriem do registračky. Niekde tu tie moje poviedky musia byť.“

Nohy sa rozbehli do opačných kútov triedy. Pani Petersová vedela, že tie dva hlasy už nespočetnekrát počula, ale nevedela si k nim priradiť tváre.

„Ak ich nemala v bývalom kabinete, tak prečo by mali byť tu?“ spýtala sa mladá žena.

„Je to posledné miesto, kam sme sa ešte nedívali,“ odvetil mladý muž. „Učitelia sú sentimentálni, čo ak ich vložila do nejakej časovej kapsuly? Chcem skontrolovať všetko ostatné, ešte kým sa jej vlámeme do domu.“

Pani Petersová už nevydržala to napätie. Pomaly sa zdvihla a nazrela ponad stôl. A keď tých dvoch spoznala, neovládla sa – nahlas zhíkla.

„Baileyovci!“ zvolala. Odkedy dvojčatá videla naposledy, veľmi vyrástli, najmä Alex. Pani Petersová neveriaco pozerala na jej krásne dlhé šaty – mali farbu oblohy a pri pohybe iskrili, akoby ich utkali v rozprávke.

A čo tí dvaja? Pohľadom na svoju bývalú učiteľku neboli o nič menej prekvapení.

„Hm... no... dobrý večer, pani učiteľka!“ zvolala Alex a nervózne sa zasmiala. „Dávno sme sa nevideli.“

„Pani riaditeľka?“ hlesol Conner. „Čo tu robíte – takto neskoro večer?“

Pani Petersová si prekrížila ruky na hrudi a zamračila sa na nich ponad okuliare.

„Chystala som sa vám položiť tú istú otázku,“ vyhlásila. „Ako ste sa dostali dnu bez kľúča? Odkiaľ sa vzal ten vietor a blesk? A čo to stvárate? Má to byť nejaký nepekný žartík?“

Dvojčatá na seba mlčky pozreli, ani jedno nevedelo odpovedať. Conner nedostal lepší nápad, ako poskakovať po triede a mávať rukami.

„Pani učiteľka! Toto nie je skutočnosť! Toto sa vám len snííííva!“ zaspieval. „Večerali ste nejaké pokazené suši a teraz sa vám prisnila nočná mora o bývalých žiakoch! Odídte z triedy, kým sa nepremeníme na obrovské školské pomôcky!“

Pani Petersová ho prebodla pohľadom. Takto naivne sa ju pokúša oklamať! A milý Conner okamžite zastal a pripažil.

„Pán Bailey, ja som dokonale príčetná a viem, čo je pravda a čo sen,“ vyhlásila. „Očakávam vysvetlenie, prečo ste vtrhli do tejto triedy. Alebo mám zavolať políciu?“

Vysvetľovanie záhad obyvateľom tohto sveta by už malo byť pre dvojčatá hračkou, lenže teraz, keď sa ocitli v bývalej triede, zoči-voči bývalej učiteľke, akoby mali znovu dvanásť rokov. Pani Petersovej nikto nedokázal klamať – lenže pravde by v nijakom prípade neuverila.

„No, aj by sme vám to vysvetlili, ale je to strašitánsky dlhý príbeh,“ začala Alex.

„Vyštudovala som anglickú literatúru, mám rada dlhé príbehy,“ odsekla pani Petersová.

Prísny výraz sa jej však vzápätí vytratil z tváre. Pozerala raz na Alex, raz na Connera a neverila vlastným očiam. Mala pocit, že pravdu uhádla aj sama, len jej logické uvažovanie sa ešte trochu vzpieralo.

„Počkajte,“ nadýchla sa. „Má to niečo spoločné s... s rozprávkovým svetom?“

Dvojčatám naraz klesli sánky. Toto z jej úst v nijakom prípade neočakávali. Bolo to, ako keby hrali vo filme a náhodou z neho niekto vystrihol kľúčovú scénu.

„No... správne,“ prikývol Conner. „Na jednotku.“

Alex ho poctila pohoršeným pohľadom – bola si istá, že pred ňou niečo zatajil.

„Conner? Ty si povedal pani Petersovej o rozprávkovom svete?“

„Isteže nie!“ zvolal brat. „Asi jej to povedala mama! Musela jej nejako vysvetliť, prečo sme odišli!“

Obaja sa pohľadmi vrátili k bývalej učiteľke a uvideli na jej tvári výraz, aký sa tam asi ešte nikdy nevyskytol: vyvalené žiariace oči, úsmev ako slniečko, dlane na ústach. Čerstvá dôchodkyňa vyzerala ako nadšené dievčatko.

„No nech ma porantá,“ vydýchla. „Po toľkých rokoch sa konečne dozvedám, že je to skutočnosť... nemôžem vám ani opísať, koľko som si lámala hlavu, či to bol sen alebo nejaká halucinácia. Lenže vy ste sa tu teraz objavili presne tak ako vtedy ona... a Alex má aj úplne rovnaké šaty...“

Dvojčatá už vôbec nič nechápali.

„Ako to myslíte? Čo je skutočnosť?“ spýtal sa Conner.

„O kom to hovoríte?“ pridala sa Alex.

„Keď som bola malá, dostala som zápal pľúc a musela som ležať v nemocnici,“ odvetila pani Petersová. „Raz neskoro večer, keď mali sestričky prácu s inými pacientmi, objavila sa v mojej izbe veľmi milá žena. Mala šaty presne ako teraz Alex. Učesala ma, čítala mi rozprávky a ja som sa hneď cítila lepšie. Vravela som si, že je to asi anjel. Keď odchádzala, prosila som ju, aby mi prezradila, kto je. Odpovedala, že je Kmotrička víla a žije v rozprávkovom svete.“

Dvojčatá neverili vlastným ušiam. Túto starú paniu poznali už roky a nemali najmenšieho tušenia, že vie niečo o rozprávkovom svete.

„Fíha... svety sú fakt malé...“ zamrmal Conner.

„Tá žena bola naša starká,“ usmiala sa Alex. „Ona aj ďalšie víly putovali po tomto svete a čítali rozprávky smutným deťom. Starká tvrdila, že tie rozprávky dodávali deťom nádej.“

Pani Petersová sa posadila na stôl a položila si ruku na srdce.

„Mala pravdu,“ prikývla. „Keď som vyzdravela, stala sa zo mňa malá knihomoľka. Rozprávky som hltala celé detstvo. Aj preto som sa stala učiteľkou, aby som mohla príbehy podávať ďalej.“

„Nemožné!“ krútil hlavou Conner. „Tak preto sme museli písať čitateľské denníky a slohové práce o prečítaných rozprávkach? To je mega!“

„Conner! Vieš, ako mi to slovo driape uši!“ vyhrešila ho Alex.

„Súhlasím s mladým pánom Baileyom, je to mega,“ zasmiala sa

pani Petersová. „Spisovné výrazy totiž nedokážu vyjadriť, aká som vďačná, že konečne poznám pravdu. Takže vy dvaja ste ne-žili vo Vermonte, ale so svojou starkou v rozprávkovom svete! To vysvetľuje, prečo ste sa presťahovali tak náhle a prečo o tom vaša mama tak zahmlievala. Mimochodom, už som si takmer istá, že to má niečo spoločné aj s útekom mladého pána Baileyho počas školského výletu v Európe.“

„Je to tak,“ previnilo sklopil oči Conner. „Ale aspoň viete, že nie som žiadny mladistvý kriminálnik!“

„A čo vaša starká? Ako sa má?“ spýtala sa pani Petersová.

Tak šťastne jej žiarili oči, že dvojčatá nemali srdce povedať jej pravdu. Ale čo im zostávalo?

„No, starká asi tak pred rokom umrela,“ vzdychla Alex.

„Hej, ale krátko predtým zabila draka!“ pochválil sa Conner.

„No to je ďalší dlhý príbeh a vyplýva z neho more ďalších dlhých príbehov. Verte mi, že keď sa raz niekto pustí do nášho životopisu, poriadne sa zapotí. A teraz ani nemáme čas na vysvetľovanie. Vlastne sme sem prišli hľadať niečo veľmi dôležité.“

„A čo také?“ pozrela naňho pani Petersová.

„Pamätáte si, ako ste si do fascikla odkladali moje poviedky? Aby som ich mal, keď začnem posilať prihlášky na vysoké školy. Neviete, kde sú?“ spýtal sa jej.

„Pán Bailey! Vy nemáte kópie?“ zhíkla.

„Nie, písal som ich všetky rukou,“ pokrčil plecami Conner.

„Dost som sa narobil už pri origináloch, nevládal som ich ešte aj prepisovať.“

„Nuž, ak sa rozhodnete byť spisovateľom, musíte sa naučiť lepšie si uchovávať svoje diela, lebo inak...“

„Hej, hej, učím sa na vlastných chybách,“ mrzuto jej skočil do reči Conner. „Pozrite, v rozprávkovom svete sa stalo niečo strašné a moje príbehy by nám teraz veľmi pomohli.“

„Určite máte milión otázok, ale, ako hovorí môj brat, tlačí nás čas,“ vzdychla Alex. „Ak viete, kde tie príbehy sú, prosím, povedzte nám to. Veľa ľudí sa teraz spolieha na našu pomoc.“

Z ich tónu a úpenlivých pohľadov bolo pani Petersovej jasné, že to myslia vážne. Radšej ich už viac nevypočúvala.

„Máte šťastie,“ usmiala sa. „Mám ich u seba.“

Pani Petersová vytiahla spod učiteľského stola svoju obrovskú kabelku a z nej vylovila veľký zakladač. Zalistovala v ňom a dvojčatá videli, že je plný žiackych slohových prác, písomiiek z matematiky, obsahov prečítaných diel, písomiiek z dejepisu a výkresov.

„Dnes odchádzam do dôchodku,“ povedala pani Petersová, „tak som si vypratávala stôl a toto som v ňom našla. Poriadna zbierka žiackych prác, tých najlepších, pri ktorých som hrdá, že som učiteľka. Keď som mala ťažký deň, vždy som nazrela do tohto zakladača a vrátilo sa mi nadšenie.“

Keď došla na koniec zakladača, rozopla ho a podala Connerovi papiere pokryté škrabopisom.

„Tu sú vaše poviedky, pán Bailey,“ vyhlásila.

Dvojčatá si od úľavy vydýchli. Po dlhom hľadaní sú konečne v celi! Conner si chcel papiere od pani Petersovej prevziať, ale pevne ich zvierala v hrsti.

„Odovzdám vám ich, až keď mi niečo sľúbite,“ zdôraznila.

„Sľúbi vám aj modré z neba!“ zúfalo ju prehovárala Alex.

Conner prikývol. „Presne tak.“

Pani Petersová sa mu zadívala do očí. „Keď sa toto búrlivé obdobie vo vašom živote skončí, vy, pán Bailey, sa vrátite do školy a budete pokračovať v písaní,“ povedala.

Conner očakával niečo oveľa horšie. „Jasné, sľubujem,“ prikývol.

„Dobre,“ usmiala sa. „Svet totiž potrebuje dobrých spisovateľov, odkiaľ by inak čerpal inšpiráciu? Mladý pán Bailey, neberte svoj talent ako samozrejmosť a nedovoľte, aby zakrpatel.“

Pustila papiere a Conner mal svoje poviedky konečne vo vlastných rukách. Alex si vydýchla, že to prebehlo tak hladko – keby sa pani Petersová vzpierala, bola pripravená znehybniť ju zaklínadlom.

„Teším sa, že som sa dostal do vášho čestného zakladača,“ poznával Conner.

„Nikdy som nečakala, že také niečo vyslovím, ale vy, pán Bailey, ste asi... takmer... mojím obľúbeným žiakom,“ priznala stará učiteľka.

„Ja?“ zalapal po dychu Conner. „Ale... ale... prečo ja?“

„Hej, prečo on?“ neovládla sa Alex.

„Neberte to osobne, slečna Baileyová, napokon, som stará a pamäť mi slabne, preto si nezapamätám žiakov, ktorí dostávali najlepšie známky a mohli sa pýšiť najlepšou dochádzkou,“ usmiala sa pani Petersová. „Zapamätám si však tých, ktorí urobili najväčší pokrok, a tuná váš brat sa z triedneho spachtoša vypracoval ozaj ďaleko.“

„Nemyslím, že som pokročil ďalej než ostatní,“ pokrčil plecami Conner.

„To preto, lebo nikto nemá tú výsadu, že by sa sám na seba mohol pozrieť očami druhých,“ usmiala sa pani Petersová. „Sledovala som, ako ste trpeli po otcovej smrti – ale neopustili ste sa a netrpeli ste prídlho. Namiesto utápania sa v smútku ste si vypracovali zmysel pre humor. A onedlho som vás už karhala za šašovstvá na vyučovaní. Nasledujúci rok, to som už bola riaditeľka, som si uvedomila, že vaša vtipnosť je výsledkom pozoruhodnej fantázie. Tak som vašu učiteľku požiadala, aby mi poslala ukážky vašich slohových prác. A moje podozrenie sa potvrdilo. Mladý muž, vy ste sa rozhodli, že tragédia vám pomôže rásť. A také rozhodnutie je schopná spraviť len silná osobnosť.“

Alex sa na brata hrdo usmiala. Conner očervenel ako cvikla – na komplimenty reagoval asi tak ako pani Petersová.

„No márnosť,“ zafučal, „tuším mi doteraz nedocvaklo, aký som bystrý.“

„Tak vidíte,“ podpichla ho pani Petersová. „Z toho, ako píšete, som sa o vás veľa dozvedela. Asi aj viac, než by ste chceli svetu ukázať. Odporúčam vám, pán Bailey, prečítajte si tie príbehy ešte raz, sám sa o sebe niečo naučíte.“

Toto už Connera znervóznilo – neprezradil o sebe priveľa? Pri písaní sa zvyčajne staral len o to, aby vyrozprával dobrý príbeh, nikdy sa nezamyslel, či medzi riadkami nezanecháva niečo príliš osobné – ako svoje odlačky prstov. Odrazu mal pocit, že stojí nahý v sprche a zabudol zamknúť dvere na kúpeľni.

„Ďakujem, pani učiteľka,“ zamrmal. „Viem, že to pre vás asi ktoviečo neznamená, ale ja som si vás dosť obľúbil. Nebyť vás, asi by som sa nebol zamiloval do písania.“

Toto stretnutie v deň odchodu do dôchodku bolo pre pani Petersovú najväčšou odmenou. Nemohlo sa jej stať nič lepšie, ako zistiť, že z dvojčiat vyrástli zodpovední mladí dospelí – a že im k tomu aspoň trochu pomohla. Vložila si zakladač späť do kabelky a pozrela na hodiny. Nepozdávalo sa jej, že aj tie nová učiteľka vyzdobila, aby pripomínali slnko.

„Už je po polnoci? Neverím,“ pokrútila hlavou. „Som načisto vyčerpaná. Ak ma ospravedlníte, asi pôjdem...“

Znovu zadul vietor, znovu sa zablyslo a dvojčatá zmizli, akoby tam nikdy nestáli. Pani Petersová sa už iba zasmiala, pretože ich rýchly odchod len potvrdil to, čomu pevne verila.

„Nuž, žiaci,“ vzdychla. „Rýchlo prídu, rýchlo odídu.“

PRVÁ KAPITOLA

MASKOVANÉ IMPÉRIUM

Všade bolo toľko dymu, že spoza neho sotva presvitala obloha. Zakaždým, keď dymové kúdoly rozfúkol silný vietor, veľmi rýchlo sa dovalil ďalší z iného vyplieneného mesta alebo lesného požiaru. Počas dňa vyzeralo slnko ako slabučký lampión, čo ledva bliká cez hnedú plachtu. V noci človek zazrel hviezdy tak zriedka, ako bolo predtým vídať kométy.

Rozprávkový svet mal v posledných rokoch veľa ťažkých období, ale nikdy to nebolo až takéto zúfalé. Po prvý raz v dejinách sa zdalo, že šťastný koniec nikdy nepríde.

Zlá čarodejníca zo Západu v priebehu jedinej noci spolu so svojou armádou Vinkiov vtrhla do Statočného kráľovstva aj do

troblinských končín. Jej lietajúce opice terorizovali Elfskú ríšu aj Rožné kráľovstvo. Srdcová kráľovná vyslala svoje kartové vojsko do Prostredného kráľovstva a potom spustošila Východné kráľovstvo. Banda kapitána Háka otráвила vodu v Zátoké morských panien, takže morské víly museli ujsť na šíre more. Lietajúca loď veliteľa pirátov potom zaútočila na Kráľovstvo víl a palác rozstrieľala na kúsky. Kapitán vzápätí dobyl aj Severné kráľovstvo.

Vojaci a dedinčania z každého kráľovstva, ktorí kedysi spoločnými silami zahnali Veľkú armádu, sa týmto útočníkom nemohli vyrovnáť. Ich domy a mestá ľahli popolom. Farmy a stajne zostali vylúpené, nájazdníci ich obrali o všetky kone a statok.

Víly buď zahynuli, alebo sa skrývali, to nikto presne nevedel. Králi a kráľovné prišli o tróny, paláce zostali ležať v rozvalinách. Lesy pomaly horeli, zvieratá aj utečenci mali čoraz menej miest, kam by sa mohli uchýliť.

Kráľovstvá a územia, ktoré ešte včera prekvitali, prestali existovať. Celý rozprávkový svet ovládol a spojil do jednej ríše neslávne preslávený Muž v maske a pomohla mu pri tom jeho armáda literárnych zloduchov.

Elfovia, trolovia, goblini a ľudia z rozprávkového sveta padli do zajatia a vojaci ich nahnali do Severného kráľovstva. Tam skončili v Labuťom jazere, vedľa poškodeného Severného paláca. Zloduchovia z kníh predtým jazero vysušili a vytvorili z neho hlboký blatistý kráter, ideálne miesto pre zajatecký tábor. Kým sa naplnilo zajatcami, slnko už začalo klesať k západu. Vojaci z literárnej armády prikázali zajatcom, aby pozerali na veľký balkón paláca.

Otvorili sa dvere a vyšiel z nich Muž v maske. A naozaj mal masku – pokrývala mu celú hlavu, bola vyzdobená rubínmi, cez dve štrbiny žiarili jeho oči. Namiesto handier, v ktorých donedávna chodieval, sa tentoraz predviedol v obleku šitom na mieru.

Pridal aj dlhý čierny plášť s vysokým golierom, ktorý sa mu týčil až nad temenom.

Muž v maske konečne vyzeral ako hrozivý vládca, ktorým sa chcel odjakživa stať.

Jeho príchod sprevádzalo pískanie a dupanie zajatcov, ktoré sa ešte vystupňovalo, keď sa k nemu na balkóne pripojili Srdcová kráľovná, zlá čarodejnica zo Západu a kapitán Hák. Muž v maske vystrel ruky a prijal nespokojnosť davu, akoby to bol potlesk.

„Ale no tak, no tak,“ vyhlásil. „Takto vítate nového imperátora?“

Jeho zajaté obecnstvo ani na tento titul nezareagovalo nadšene. Niektorí dedinčania si v záhyboch oblečenia a batôžkoch priniesli jedlo a namiesto toho, aby si ho ušetrili, teraz ním v zlosti zasypali novopečeného vládcu. Muž v maske utrížil príval parád, sliviek a šalátových hlávok.

Zajatci sa prehýbali od smiechu, ba ešte aj zlá čarodejnica zo Západu sa zachechtala. Ale Muž v maske nemienil dopustiť, aby sa z prvých momentov jeho panovania stala fraška.

„TICHO, LEBO VÁS DÁM VŠETKÝCH POZABÍJAŤ!“ zručol.

Zelenina prestala lietať a vo vysušenom jazere zavládlo napäté ticho. Už im zničil domovy, takže určite bol schopný zájsť veľmi ďaleko, aby si vydobyl rešpekt. Jedna okrídlená opica mu priniesla handričku, aby si z oblečenia poutieral flaky.

„Od tejto chvíle už nebudete občanmi svojich úbohých kráľovstiev, ale budete majetkom tohto impéria!“ oznámil. „Ešte jeden prejav neúcty a nedočkate sa odo mňa žiadneho milosrdenstva, aké by ste mohli čakať od svojich slabošských panovníkov. Kto sa ma opováži rozhnevať, príde o život a predtým sa bude musieť dívať, ako zabíjam jeho príbuzných!“

Deti v jazere spustili plač a rodičia ich tuho objímali. Vyzeralo to, že najhoršie časy majú ešte len pred sebou.

„Dal som vás sem priviesť, aby ste boli svedkami zrodu novej éry!“ pokračoval slávnostným tónom Muž v maske. „No kým vstúpime do novej budúcnosti, treba zničiť všetky spojivá s minulosťou – a k tým patria aj minulé vodcovia!“

Muž v maske potom ukázal na veľké drevené pódium, ktoré vybudovali pod balkónom na trávniku medzi palácom a vysušeným jazerom. Vyliezol naň veľmi vysoký muž v dlhom čiernom plášti a doprostred položil hrubý klát.

Spoza paláca vyšiel tucet okrídlených opíc, ťahali za sebou voz. Vo voze boli všetci bývalí panovníci rozprávkového sveta: Popoluška, kráľ Dalibor, Šípková Ruženka, kráľ Silvester, Snehuľienka, kráľ Otakar, Trolbella, cisárovná Elvina, Rapunzel, sir William a ešte aj malé princezničky Nádej a Plamienka. Všetci mali ruky, oči a ústa zaviazané bielymi šatkami.

Vysoký muž na pódiu vytiahol spod čierneho plášťa obrovskú striebornú sekeru. Zajatci začali od hrôzy kričať a nariekať, lebo si uvedomili, o čo tu ide: Muž v maske dá popraviť všetkých členov kráľovských rodín!

Panovníci síce nič nevideli, ale podľa kriku vystrašeného davu dobre odhadli, čo sa chystá. Mykali sa v putách, ale bolo to márne. Zajatci sa zúfalo pokúšali dostať z vysušeného jazera, aby zachránili svojich vládcov, no stráže ich zakaždým skopli naspäť. Kartoví vojaci stáli okolo celého jazera a skríženými zbraňami vytvárali nepriepustnú bariéru.

Muž v maske sa rozrehotal – náramne sa mu páčilo, ako sa toľkí ľudia boja. Vinkiovskí vojaci vytiahli panovníkov z voza a strkali ich hore schodíkmi na pódium. Potom sa k nim postavili a strážili. Zahalený majster kat si medzitým ostril sekeru a čakal na signál.

„Začnite s mužmi, potom prídu na rad ženy a na záver deti,“ vydal rozkaz Muž v maske. „Veličenstvo, nech sa páči...“

Srdcová kráľovná pristúpila k zábradliu na balkóne. Vytreštenými očami a s groteskným úškrnom pozrela na vyplašených odsúdencov na pódiu, akoby mala pred sebou lákavé jedlo.

„ZOTNITE IM HLAVERY!“ zaburácala.

V jazere sa zdvihli protesty. Ženy zúfalo modlikali, aby sa poprava nekonala, muži nadávali Mužovi v maske za ukrutnosť. Kráľovské rodiny sa vystrašene chúlili a triasli v kúte pódia.

Kat si ako prvého odsúdencu vybral kráľa Dalibora. Zdrapil ho za rameno a odviekol ho ku klátu. Popoluška a Nádej kričali aj cez šatky na ústach, keď si uvedomili, že už pri nich nie je.

Kat donútil Dalibora, aby si kľakol a položil hlavu na klát. Zdvihol sekeru nad kráľovu šiju a párkrát ňou skusmo zamával. Pri každom mávnutí zajatci zhíkli, presvedčení, že už dopadne smrtiaci úder. Napokon sa kat sekerou rozohnal tak ako ani raz predtým. Prosby a krik bezmocných divákov ešte zosilneli a odsúdenci na pódiu už vedeli, že je len otázkou sekúnd, kedy prvý kráľ príde o hlavu.

Katova sekera dopadla – lenže pri tom pohybe sa kat zvrtol a čepeľ nerozsekla kráľov krk, ale dlážku pódia. Tá sa prepadla a kat spolu s odsúdencami sa zrútili dolu. Zmizli všetkým z dohľadu. Bolo to také nečakané, že dav v jazere zmlkol – toto nevyzeralo ako súčasť imperátorovho plánu!

„ČO TO MALO ZNAMENAŤ?“ zvrieskol z balkóna Muž v maske. „UŽ AJ ICH ODTIAĽ VYTIAHNITE!“

Keď sa však vinkiovskí vojaci chystali prezrieť priestor pod rozseknutým pódiom, odrazu odtiaľ vyskočili tri veľké kone! Kašička, Skokan a Ovsík sa tam od začiatku ticho schovávali. A teraz ťahali koč, v ktorom sedel kat aj všetci odsúdenci. *Pódium malo na vrchu obrovské padacie dvere!*

„NIEEEE!“ kvíľil Muž v maske, vyklonený z balkóna tak ďaleko, div nevypadol, len aby videl, čo sa deje.

A zhrozil sa, keď zbadal, že na Kašičke sedí Zlatovláška a na Skokanovi Jack! Tí dvaja viedli kone aj s kočom do lesa za palácom, pri divokej jazde zrážali desiatky vinkiovských vojakov. *Z popravý sa stala záchranná akcia, a to priamo pred jeho očami!*

Zlatovláška sa obzrela na zachránených panovníkov. „Ste všetci v poriadku?“

Len čosi zahmkali cez šatky, ktorými mali stále zaviazané ústa. Aj oči mali zakryté a nevideli, čo sa odohráva. Kat zhodil plášť – *a bol z neho plechový drevorubač!*

„Veličenstvá, ničoho sa neobávajte,“ vyhlásil. „Ste zachránení.“

Potom im sekerou poroztíňal putá.

„Ešte nie sme v bezpečí,“ upozornil ich Jack. „Dobre sa držte, čaká nás divoká jazda!“

Zajatí elfovia, trolovia, goblini aj ľudia sa zatiaľ v suchom jaze-re objímali a jasali. Muž v maske sa tak rozzúrnil, že div nechrlil oheň. Koža okolo očí, ktorá mu bola vidieť v štrbinách masky, tak očervenela, že konkurovala rubínom na maske.

„ZA NIMI! VŠETCI DO JEDNÉHO!“ prikázal svojim literárnym zloduchom. „NESMÚ NÁM VYKĹZNUŤ!“

Za utečencami sa cez les hnali húfy Vinkiov a kartových vojakov na koňoch. Z oblohy, stále zahalenej dymom, po nich pátrala eskadra okrídlených opíc. Keď si králi a kráľovné stiahli šatky z očí a poobzerali sa, nevyzeralo to, že utečú – ich koč nemohol obstáť proti presile literárnej armády. No našťastie mali Jack a Zlatovláška dobrých priateľov a tí zase mali ešte nejaké esá v rukáve.

Vinkiovia a kartoví vojaci naberali rýchlosť, približovali sa zozadu ku koču. Zlatovláška kývla Jackovi a ten hvizdol. Odrazu sa tam zjavili sir Grant a sir Lampton na čele niekoľkých desiatok jazdcov. Vytvorili okolo koča ochranný kruh a zrážali vojakov Literárnej armády na zem.

„Sir Lampton, ste to vy?!“ zvolala Popoluška.

„Zdravím, veličenstvo,“ ohlásil sa. „Škoda, že sa nestretávame za priaznivejších okolností, ale veľmi rád vás vidím nažive!“

Muži sira Granta a sira Lamptona neboli sami – na chrbtoch koní s nimi sedeli aj Stratení chlapci z Krajiny-Nekrajiny. Keď boli dosť blízko, Húkačka, Macher, Brčkavý a drobné dvojčatá poskákali z koní a pristáli v koči pri kráľovských rodinách. Stratení chlapci potom vytiahli z vreciek praky a zasypali Vinkiov aj kartových vojakov kanonádou skál – triafali presne, rovno medzi oči, a protivníci len tak padali z koní.

„To je zábava!“ zvolal Húkačka.

„Spravme si súťaž!“ navrhol Brčkavý.

„Desať bodov za veľkých hranatých a päť za tých zlatistých,“ prikývol Macher.

„Platí!“ zvolali drobné dvojčatá.

Stratení chlapci sa rozosmiali z plných pľúc, až im slzy tiekli, keď videli, ako Vinkiovia a kartoví vojaci padajú sťa hnilé hrušky. Takto sa nezabavili, odkedy opustili Krajinu-Nekrajinu.

Vďaka Strateným chlapcom a ľuďom sira Granta a sira Lamptona sa počet vojakov literárnej armády, ktorí prenasledovali koč, dosť znížil. Ale ešte stále bolo dosť Vinkiov aj kariet, čo im robili starosti. Našťastie sa blížila druhá fáza záchranného plánu.

Hnali sa ďalej po lese a Zlatovláška zbadala z jedného stromu trčať šíp – *bolo to znamenie!*

„Jack, vidím šíp!“ zvolala. „Už sme takmer pri zbojníkoch Robina Hooda!“

Kašička, Skokan a Ovsík už boli unavení a začínali spomaľovať, takže Jack to veľmi rád počul. Čo najmocnejšie hvizdol smerom hore.

„JE TO HVIZD, NA KTORÝ SME ČAKALI, ALEBO MA KLAME SLUCH?“ zahlaholil zo stromu chvastúnsky hlas.

Jack prevrátil oči a hvizdol ešte raz.

„A JE TO TU ZAS! DOBRE, NÁŠ ČAS PRIŠIEL, CHLAPCI! DO ÚTOKU!“

Robin Hood a jeho zbojnícka družina sa zviezli z korún stromov po lianách ako opice. Malý John, Alan-a-Dale a Will Scarlet sa vrhli na Vinkiov a kartových vojakov. Zrážali ich k zemi a kradli im kone. Robin Hood preletel vzduchom a pristál na koči pri panovníkoch. Strhol si klobúk a obradne sa kráľovným uklonil.

„NIČOHO SA NEBOJTE, KRÁSNE DÁMY, JE TU PRAVÝ HRDINA!“ vyhlásil. Potom na ne koketne žmurkol a pobozkal ruku Rapunzel, čo sa sirovi Williamovi veľmi nepáčilo.

„Uf, ten chlap mi strašne lezie na nervy,“ pošepkal Jack svojej Zlatovláske.

Robin Hood si z pleca zvesil luk aj puzdro so šípami a pripojil sa k ostreľujúcim Strateným chlapcom. Spolu zrážali prenasledovateľov z koní. Keď Robin Hood niekoľkých zasiahol, začal sa pred kráľovňami predvádzať a pri streľbe sa staval do absurdných pozícií.

„LEN SMELO, STRATENÍ CHLAPCI,“ povznesene prehodil a postrapatil Húkačkovi šticu. „NEBOJTE SA, HOCI BOJ JE ZÁLEŽITOSŤ DOSPELÝCH MUŽOV.“

Húkačka mu strelil remienkom z praku do zadku a Robin Hood zjačal ako poranená prasnica.

„Húkačka, nechaj si to pre nepriateľa!“ pokarhala ho Zlatovláska.

„Pardon, pokľzla sa mi ruka,“ uškrnul sa chlapec.

Vinkiovskí aj kartoví vojaci sa už väčšinou váľali na zemi alebo ušli späť k Severnému palácu. Naháňačka sa však ešte neskončila. Lesom sa rozľahol prenikavý vresk: to sa z neba zniesli lietajúce opice a zaútočili na utečencov.

Jack opäť hvizdol. „Peter! Je rad na tebe!“ zakričal.

Peter Pan vyštartoval ako raketa spod koča, kde sa doteraz ukrýval. Stalo sa to tak rýchlo, že aj kráľovské rodiny v koči sa naľakali. Chlapec, ktorý nikdy nevyrástol, podal Malému Johnovi a Alan-a-Dalovi vrecúška s petardami, Willovi Scarletovi odovzdal zápalky. Zbojníci hádzali Willovi petardy, ten ich zapaloval a Peter ich rýchlo pozbieral. Chlapec potom vzlietol nad vrcholky stromov a vrhal horiace petardy na hordu lietajúcich opíc.

Každá petarda vybuchla a opice sa zakaždým mykli a načisto sa poplietli. Napokon zleteli na zem. Peter aj so zbojníkmi ich zasypávali petardami, kým všetky nezosadli.

„Tu máte, vy prerastené netopiere!“ smial sa Peter.

Trolbella ho s úžasom pozorovala. Srdce jej tak rýchlo bilo, že keby malo krídla, mohla by sa k nemu vo vzduchu pridať.

„To je ako sen! Akoby mi odsekli hlavu a dostala som sa do neba!“ nadchýnala sa. „Je presne ako môj Cukríček – akurát vie lietať! Netušila som, že na svete sú aj takéto dokonalí chalani! *Ach, prestaň, Trolbella! Spamätaj sa! Sama sebe si sľúbila, že sa znovu nezaľúbiš, kým svet nebude lepší!*“

Troblinská kráľovná sa však predsa len pokúsila zachytiť trošku vílieho prachu, ktorý pršal z Petra, keď letel popri koči.

Napokon sa prenasledovateľov, ktorých za nimi vyslal Muž v maske, zbavili, a kráľovské rodiny mohli dýchať o niečo pokojnejšie. Zlatovláska s Jackom zatiahli za opraty svojich koní a prinútili ich ostro zahnúť doľava. Skupina vstúpila do Trpasličieho lesa.

„Kam to ideme?“ spýtala sa Snehulienka.

„Na miesto, kde nás Muž v maske a jeho armáda nikdy nenájdu,“ sľúbila jej Zlatovláska.

„A teraz, prosím, buďte všetci čo najtichšie,“ zavelil Jack. „Čím menej hluku narobíme, tým lepšie pre nás.“

Kráľovské rodiny poslúchli a skupina až do večera putovala Trpasličím lesom. Králi a kráľovné sa nervózne obzerali, nepozdával

sa im hustý porast a väčšina z nich tu ešte nikdy nebola. Stále čakali, že na nich vyskočí niečo hrozné, ale les, v ktorom od vekov žili najnebezpečnejšie tvory a zločinci, vyzeral dnes skoro prázdny.

Tesne pred zotmením doputovali do hornatej časti lesa. Zlatovláska zastavila sprievod pred mohutným balvanom, ktorý vyčnieval zo stráne. Priložila si dlane k ústam a poskladala prsty do zvláštneho tvaru.

„Kú-kú!“ zavolala. „Kú-kú!“

Vtáčí pokrik sa rozľahol po lese. Všetci potichu, nervózne vyčkávali. O chvíľočku sa odkiaľsi spoza balvana ozvala odpoveď.

„Kú-kú-ká, kú-kú-ká!“

Balvan pomaly odvalili nabok dva obrovitánske čierne medvede a za ním sa ukázala tajná chodba, ktorá viedla rovno do útrob vrchu. Pohľad na medvede kráľovskej rodiny vystrašil, všetci sa držali radšej tesne pohromade.

„Nebojte sa, sú to naši spojenci,“ pošepkala im Zlatovláska. „Ak by sa mal niekto obávať medvedov, tak najmä ja.“

Koč dohrkotal do úzkej chodby a za ním cválali jazdci. Len čo sa celá skupina stratila v podzemí, medvede vrátili balvan na miesto a vchod sa znovu stratil z očí. Po niekoľkých desiatkach metrov cesty tunelom sa všetci ocitli v jaskyni – bola to baňa.

Na zemi sa križovali koľajnice, tiahli sa do ďalších banských tunelov a chodieb, ktorými bol vrch očividne prevrtaný. Na stalaktitoch, čo viseli zo stropu, sedeli tisícky svätajánskych mušiek a usilovne osvetľovali jaskyňu ako prírodné lustre. Z dlážky zase vyčnievali stalagmity a cez ne boli prehodené prikrývky, takže vzniklo niekoľko improvizovaných stanov.

Kráľovské rodiny s prekvapením spozorovali, že sú medzi stovkami ďalších utečencov. V jaskyni táborili rodiny ľudí, elfov, trolov aj goblinov. A nechýbali ani skupinky zvierat: líšky, vlky, jazvece, medvede a vtáky všetkých možných druhov. Ešte aj

zvieratá sa v tomto strašnom období uchýlili pod zem – tým sa vysvetľovalo, prečo je les prázdny.

Medzi utečencami uvideli pár známych tvárí. Hagetta s mníchom Tuckom spolu čosi vyvárať vo veľkom kotle. O stalagmit sa opieral Potulný obchodník – kedysi Jackovi predal čarovné fazulky, z ktorých vyrástla rastlina, čo ho dostala hore nad oblaky. Počítal si zbierku kuracích nôžok, ktoré nosil v nevelkom vrecku.

Kráľovná Červená čiapočka bola celkom vzadu, sedela tam sama ako prst. Najbližšie k nej bola jej stará mama a ešte majiteľka Topánkového hostinca. Obidve šikovne plietli prikrývky, z ktorých mohli byť ďalšie stany. Pri nich v postieľke podriemkavalo bábätko – bol to Malý, Stratený chlapec, ktorý sa vďaka elixíru mladosti premenil na nemluvňa. Blubo, mláďa lietajúcej opice, ležal schúlený vedľa neho. Stará mama Červenej čiapočky ho vďaka svojmu zlému zraku považovala tiež za dieťa, len mimoriadne chlpaté.

Havdius a Lester sa po príchode do jaskyne rýchlo spriatelili. Najmä preto, že obidvoch chovali náročné ženy. Aj teraz spali a striedavo jeden druhému slúžili ako vankúš.

V skupinke s dedinčanmi sedel Rook Robins s otcom. Odkeď pred rokom takmer spôsobil smrť panovníkov, prenasledovali ho neznesiteľné výčitky svedomia. Teraz po chvíli vstal, ospravedlnil sa a vykročil do podzemných chodieb – chcel sa v nich prechádzať sám.

Príchod nových utečencov spôsobil značný rozruch. Všetci sa tešili, že vidia kráľovské rodiny živé, a steny jaskyne sa rozochveli od jasotu. Okolo koča sa zhŕkli nadšení ľudia i neľudia a vítali svojich vládcov na jedinom bezpečnom mieste, ktoré v celom rozprávkovom svete zostalo.

„Vďaka nebesiam, že ste v poriadku!“ splasla rukami Hagetta.

„Naše modlitby boli vyslyšané!“ zvolal mních Tuck.

Jack zliezol zo Skokana a opatrne pomohol Zlatovláske zosadnúť z Kašičky – nešlo jej to ľahko, práve naopak, pretože jej tehenské bruško s každým dňom rástlo. Bolo iba otázkou času, kedy na tomto svete privítajú dieťa – len si priali, aby bol ten svet lepší.

Robin Hood a jeho zbojnícka družina veľmi ochotne pomáhali kráľovným vystúpiť z koča, bozkávali im pritom ruky a nešíkali si gázenie ich manželov.

„Kde to sme?“ spýtala sa Šípková Ruženka.

„V opustenej trpasličej bani v Západných horách v Trpasličom lese,“ odpovedala jej Zlatovláska. „Nie je tu prepych, na aký ste si všetci zvykli, ale aspoň sme v bezpečí. O tejto bani vie málo ľudí a sme veľmi ďaleko od tej časti lesa, ktorú vypaľujú.“

„Pôvodne sme sa skrývali v malej jaskyni v Severných vrchoch, ale ako každý vidí, trochu sme sa rozrástli,“ povedal Jack.

„Odkiaľ sú všetci tí ľudia a rozprávkové tvory?“ spýtal sa kráľ Silvester.

„Zo všetkých kráľovstiev,“ odvetila Zlatovláska. „Je to vlastne len hŕstka, tí, ktorým sa podarilo utiecť pred armádou Muža v maske. Presne ako vy aj oni si zachránili iba holý život.“

Panovníci súcitili s ľuďmi okolo seba, ale očividne sa obávali byť v jednej jaskyni s lesnými tvormi.

„Môžem vás ubezpečiť, že v tejto jaskyni vám od nikoho a ničoho nehrozí nebezpečenstvo,“ povedal sir Lampton. „Všetci máme toho istého nepriateľa a musíme držať spolu, ak chceme znovu získať náš svet.“

Králi a kráľovné na seba pozreli a potom pokývali hlavami.

„My proti tomu určite nie sme,“ vyjadrila sa za všetkých elfská cisárovná Elvina. „Musíme zabudnúť na minulé spory, inak nemáme nádej na budúcnosť.“

Keďže elfovia mali ostatným kráľovstvám dosť čo vyčítať,